Шкільна екскурсія

Пауль Маар

übersetzt von Tetjana Dobrovolska

Тіна й Тім — друзі
І з цього навчального року вони навіть у тому самому класі.
Їхня вчителька зветься пані Боде.

Пані Боде дуже привітна. У неї завжди хороші ідеї.

Вона планує для класу шкільну екскурсію. Одні хочуть іти пішки, інші воліють їхати автобусом.
«Найкраще зробімо і те, і те», — каже пані Боде.
«Ми поїдемо автобусом до Штайґервальду. Потім залишимо автобус на узліссі й підемо пішки до руїн.»
«До яких ринв ми підемо?» — питає Йорн.
«Не ринв, а руїн,» — виправляє його Тіна. — «Це такий зруйнований будинок.»

Пані Боде киває: «Так, це залишки старовинного лицарського замку — товсті мури й висока вежа.»

	У середу зранку всі зустрічаються на площі Шиллера. Автобус уже чекає. Вирушають вчасно. Через три години автобус зупиняється на узліссі. Водій каже: «Я чекатиму тут, скільки треба.»
	Дехто з класу хоче відразу побігти вперед. Пані Боде гукає: «Не так швидко! Коли ми йдемо лісом, діють такі правила: Ми тримаємося разом — ніхто не біжить сам. Ніхто не сходить з доріжки. Тут у лісі небезпечно. Я не хочу нікого з вас загубити. Ви мене зрозуміли?»
	Пройшовши трохи, вони виходять на місцину, де росте багато кущів. Бастіан перший щось помічає: «Малина!» — вигукує він. Усі вже біля кущів і набивають щоки ягодами. «Маєте п’ять хвилин часу», — каже пані Боде. А за кілька хвилин гукає: «Годі вже! Йдемо далі!»

	Коли знов рушають в дорогу, Тіна каже Тімові: «Шкода, що довелося йти. Ягоди були такі смачні!»
	Через десять хвилин вони доходять до руїн. Спершу всі підіймаються на вежу. Тіна й Тім змагаються, чия слина швидше долетить від вершини вежі до землі. Коли всі знову спускаються, пані Боде каже: «Тепер робимо півгодинну перерву. Можете розгорнути свої бутерброди. Тільки, будь ласка, залишайтеся тут. Щоб ніхто нікуди не відходив!»
	Тіна заглядає, що мама їй поклала. “О ні!” — зітхає вона. — “Сирний бутерброд!” «Любиш сир?» — питає вона Тіма. «Так, дуже», — відповідає Тім і сміється. «Може, поміняємося?» — пропонує Тіна. «Із задоволенням», — каже Тім і ще дужче сміється. Він показує Тіні свій бутерброд — теж із сиром! «Піду краще наберу малини», — каже Тіна. «Не можна», — шепоче Тім. — «Ти ж чула, що сказала пані Боде.» «Вона й не помітить», — відповідає шепочучи Тіна. «Поки перерва скінчиться, я вже повернуся.» Тихенько вона крадеться геть.

	Тім чекає. За якийсь час пані Боде питає: «Чи всі тут?» «Так!» — швидко і гучно відповідає Тім. «На всяк випадок перерахуємо, чи справді всі 29 присутні», — каже пані Боде. «Хто почне?»
	«Я!» — каже Ельвіра і голосно рахує: «Один!» «Два!» — кличе Бастіан. «Три!» — це був Ахім. «Чотири!» — гукає Тім. Так продовжується далі. «Тільки б Тіна швидше прийшла», — думає Тім. — «Інакше пані Боде помітить, що нас лише 28.» «Двадцять вісім!» — лунає голос Еви. На мить усі стихають. І тоді Тім швидко кричить: «Двадцять дев'ять!» «Чудово, усі на місці,» — каже пані Боде. Ніхто не зрозумів, що Тім двічі назвав число
	«Ми підемо навпростець,» — пропонує пані Боде й іде попереду. Тім іде дуже повільно, постійно озираючись. Де ж затрималася Тіна?

	Тим часом Тіна вже поїла чимало малини. «Тепер треба швидко повертатися,» — каже собі. Але коли доходить до руїн, інших уже немає. «От халепа!» — бурчить Тіна. — «Якою стежкою вони пішли?» Від руїн відходять три дороги. Тіна вибирає ліву. Вона біжить щодуху. Але де ж усі?
	Тім нарешті зупиняється. Що йому робити? Сказати пані Боде, що Тіни немає? Але тоді доведеться зізнатися, що він рахував за неї. «Тім, не відставай,» — кличе пані Боде. — «Ходімо вже!» Тім поволі рушає далі.
	Тіна біжить і біжить. Ліс згущується. Вона зупиняється й озирається. Десь тріснула гілка. Зашелестіло в кущах. Тіна завмирає від страху. З кущів вистрибує заєць. Полегшено зітхнувши, вона біжить назад до руїн. Цього разу обирає середню дорогу. Може, тепер правильну?

	Тім більше не витримує. «Пані Боде, стійте!» — гукає він. — «Тіни немає!» І розповідає, що сталося. Пані Боде навіть не свариться — тільки страшенно хвилюється. «Швидко назад! Кличте всі Тіну!» — наказує вона. «Ми мусимо її знайти!» Всі біжать назад і гукають Тіну. Але ні біля руїн, ні біля малини її немає — і вона не відповідає. «Боже мій, яке жахіття!» — каже пані Боде. Вона майже плаче. Доведеться викликати поліцію, іншого виходу в мене немає.»
	«Мусимо швидко до автобуса — мій телефон там!» — кличе пані Боде. Діти мчать, поки не дістаються до автобуса. А там — сидить Тіна поруч із водієм! «Тіна!» — вигукує пані Боде. — «Тіна, звідки ти взялася?»
	Тіна тихенько каже: «Я заблукала. Пані Боде, мені так шкода. Я дуже боялася.» «Мій страх був ще більший», — каже пані Боде. «А мій — найбільший !» — додає Тім.

	Кінець